

Голяма махала беше едно време - всека вечер джумбиш

Маргарита, р. 1937

Казвам се Маргарита Найденова Михайлова. На 79 години съм. Пенсионерка съм. Бехме се либили с моя, ама не го исках. Той ме целува и викам „Требе на него да отивам, щом ме е целувал” и взимахме се. Те беха сиромаси, ама баща ми беше богат. Имах 4 деца, 5-то беше ненормално и 14 години го гледах. Не ни даваха помощ, ни на него, ни на мен, само моя работеше. Тухли правеше и после детето гледаш го 14 години, тоя мъж станал бригадир, водеше хора на полето, аз бех готвачка. Живяхме горедолу, за четири души по един хлеб ни даваха, гладни бехме. Сега берекят, сега на тая власт много сме добре. С това болно дете много мизерия теглих, моя работеше на ресторант, всичко съм прала на ръце. Пране, пране, ето докъде стигнахме. Да видим сега кой ще ни гледа, снахите са отделни. Мизерно ги гледах.

Голяма махала беше едно време - всека вечер джумбиш, всека вечер хоро, хоро, та чак дойде пъдарина та ни гони и се чудиме къде да бегаме. Тогава живеехме в сламени къщи, тук-там некая с керемиди. Тече, тече та се чудиме къде да турим съдовете да събираме дъжда. Нема кой да гледа биволите, хайвани имахме и аз ги пасех. Брат ми беше мераклия да хода на училище, взима ми моливи и тетрадки и ме прати. Отидох два дена и напуснах. Училището беше на селото. Не знам кой ми беше учител. Не ми хареса, така седна - стани, седни - стани...ааа-не! И си бегам. И срам ме беше да уча, аз бех по-голяма от другите.

9 септември като дойде тухли карахме, бех на 16 години тогава, дойдоха с пушки, викаха, музики, и аз се уплаших. Викам „Татко, страх ме е.” Той вика „Нема страшно, партизани са”. Сега продавам семки, колко ли изкарвам, ама така да минава времето. Те моите внуци повече ги ядат...Седна, плета, плета тарлъци, какво да правя, да минава време. Сега си живея сама, сама си готва, сама си живея. Едно време бех хубава, ти да ме видиш. Моят дядо за мен умираше, ама за една нощ умре преди десет години. Дядото учи до трети клас, ама на старите години трети клас - той е повече от сега, па и магазинер беше и кръчма имаше тук в махалата. И аз работех в нея и се оправях без да съм учила. Щерката учи до осми клас, ама баща и я спря. Сина ми Данчо учи до XII клас, другите двама под VII клас. Сега нема ги дома, сама съм въщи, те са в Гърция. Внукът е тука, изкара за железничар, ама не работи. Паднах, да ти кажа, и много ме боли, но не съм отишла на доктор. Два пъти вече падам, скоро паднах не можах да говора и като отидох, тя ми вика „На

колко си години”, аз и казвам, тя ми вика „На колко си, толкова дена ще те боли”. Сега викам „Джендем, нема да ида”. Не помна колко къщи са били - голема беше махалата,ама сега хептен стана. Животът сега е по-добре. За дърва отивахме на балкана, оттам носихме на гърба дърва, от балкана.